

Sygn. akt IC 1092/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – Wydział I Cywilny

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Irena Serafin

po rozpoznaniu dnia 3 listopada 2016r.,

w T.

na rozprawie

sprawy

z powództwa K. K. (pesel (...))

przeciwko (...) S.A. w S. (KRS (...))

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda K. K. kwotę 30.000zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie dnia 17 września 2015r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.293,61zł (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote i sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1092/15

UZASADNIENIE

K. K. domagał się od (...) S.A. w S. 30.000zł zadośćuczynienia.

Podniósł, że w 2012r. kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwanego spowodował wypadek drogowy, w czasie którego powód doznał wstrząśnienia mózgu i obrażeń ciała, w tym skręcenia obu stawów skokowych oraz zranienia ust. Miał zaś trzynaście lat. Po wypadku był w szpitalu, odczuwał ból i został unieruchomiony z uwagi na założenia na obie nogi szyn gipsowych; przez długi czas odczuwał ból głowy, kręgosłupa i zębów; został też oszpecony z uwagi na bliznę, która pozostała mu na górnej wardze. Wypadek wpłynął też na jego stan psychiczny; pozwany zapłacił mu zaś tylko 5.000zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, ponieważ zapłacona kwota zaspokoila roszczenia powoda; skutki wypadku nie były bowiem dla niego poważne (k. 350 – 353).

Sąd ustalił co następuje:

27 maja 2012r. kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez (...) S.A. w S. spowodował wypadek drogowy, w którym uczestniczył K. K., który miał trzynaście lat.

Bezsporne.

W czasie wypadku K. K. doznał wstrząśnienia mózgu, zwichnięcia obu stawów skokowych i zranienia ust oraz, prawdopodobnie, zwichnięcia kręgosłupa.

Dowód: opinia biegłego k. 444.

W czasie wypadku K. K. wybił jeden ząb a drugi złamał.

Dowód: zeznania M. K., k. 405v,

Z. K. (1), k. 406.

Po wypadku K. K. miał założone na obie nogi szyny gipsowe i przez cztery tygodnie musiał leżeć w łóżku.

Opinia biegłego k. 444.

Po zdjęciu gipsu przez kolejne 4 tygodnie K. K. chodził o kulach.

Opinia biegłego k. 444.

Przez pierwsze dwa tygodnie po wypadku K. K. odczuwał silny ból, który następnie, przez kolejne dwa tygodnie, stopniowo zanikał.

Opinia biegłego k. 444.

Leczenie powoda zakończyło się w lipcu 2012r. pełnym powrotem do zdrowia.

Opinia biegłego k. 444.

Wypadek nie wpłynął na stan psychiczny K. K..

Dowód: opinia biegłych k. 131 akt.

Po wypadku K. K. pozostała blizna na ustach.

Dowód: zeznania M. K., k. 405v,

Z. K. (1), k. 406.

(...) S.A. w S. zapłaciła K. K. 5.000zł zadośćuczynienia.

Sąd zważył, co następuje:

1. Stan faktyczny był co do zasady bezsporny wobec czego Sąd ustalił go na podstawie zgodnych oświadczeń stron. Spór dotyczył natomiast rozmiaru krzywdy powoda oraz kwestii wysokości należnego mu zadośćuczynienia.

Ustalając fakty niezbędne dla rozstrzygnięcia Sąd oparł się na opiniach biegłych, ponieważ były jasne i konkretne a wnioski ekspertów w sposób logiczny wypływały z przeprowadzonych badań i wywodów.

Sąd dał wiarę M. K. i Z. K. (2) co do stwierdzenia, że ich

syn w wyniku wypadku stracił jeden ząb i uszkodził drugi, ponieważ wypowiadali się spójnie i logicznie a nie było żadnych podstaw do twierdzenia, że kłamali. Wiarygodny był także ich opis pozostałych obrażeń syna. Nie odpowiadały natomiast prawdzie, jako znacznie przesadzone, ich twierdzenia o długotrwałości psychicznych skutków wypadku syna z uwagi na sprzeczność z opinią biegłych.

2. Powód dochodził od pozwanego 30.000zł zadośćuczynienia twierdząc, że uiszczone dotychczas było zaniżone.

Zgodnie z art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z kolei zobowiązanie ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego pokrywa się z zakresem odpowiedzialności sprawcy szkody (art. 822 § 1 k.c.).

W doktrynie i w judykaturze wypracowano szereg dyrektyw pozwalających na ustalenie wysokości należnego zadośćuczynienia. W jurysprudencji słusznie podkreśla się jednak, że po pierwsze, każdy przypadek powinien być analizowany indywidualnie, po drugie, krzywda, a w konsekwencji zadośćuczynienie „jest z natury trudno wymierne”, po trzecie wreszcie, pojęcia, jakimi z reguły posługuje się orzecznictwo i literatura przy formułowaniu zasad ustalania wysokości odszkodowania za szkodę niemajątkową są tak elastyczne, że niewiele wyjaśniają. (Por. A. Szpunar, Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, Bydgoszcz 1999r., s. 164 i n. oraz powołane tam piśmiennictwo).

Nie budzi jedynie wątpliwości, że zadośćuczynienie mając na celu rekompensatę krzywdy w pieniądzu powinno z jednej strony wyrównać w dostatecznym stopniu szkodę niemajątkową, z drugiej, nie może prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonego i przekraczać poziomu określanego przez doznany ból i cierpienie.

2. Nie podlega kwestii, że powód w czasie wypadku doznał poważnych urazów. Było bowiem bezsporne, że zwichnął obie nogi w kostkach, stracił ząb a drugi złamał, przez dwa tygodnie odczuwał silny ból, przez cztery tygodnie był unieruchomiony w łóżku i nie mógł chodzić a przez kolejny miesiąc poruszał się o kulach; nie miał zaś nawet piętnastu lat. Mając na uwadze na wiek powoda i powszechnie wiadomy fakt, że dzieci, a w szczególności nastoletni chłopcy są niezmiernie ruchliwi i trudność sprawia im przebywanie w jednym miejscu, nie sposób nie docenić dolegliwości będących skutkiem wypadku.

Powodowi pozostała też blizna na twarzy, od czego trudno abstrahować.

Tych okoliczności nie przekreśla fakt, że powód, szczęśliwie, nie został okaleczony a wypadek nie pozostawił śladu na jego psychice.

3. W konsekwencji, pomimo tego, że zwykle ustalenie odszkodowania za szkodę niemajątkową jest trudne z uwagi na nieuchwytność samej szkody polegającej przeciw na negatywnych doznaniach psychicznych oraz problem wyrażenia jej w pieniądzu w przedmiotowej sprawie nie zachodziły zasadnicze wątpliwości w tej materii. Rozmiar szkody niemajątkowej, którego doznał powód uzasadnia bowiem żądanie wyższego niż otrzymane zadośćuczynienia.

Problem dotyczył jedynie wysokości roszczenia.

Mając na uwadze przeprowadzone dowody należy stwierdzić, że wysokość zadośćuczynienia określona przez stronę powodową na 35.000zł była adekwatna do krzywdy udowodnionej w sprawie.

Skoro zaś pozwany zapłacił już powodowi 5.000zł Sąd zasądził na jego rzecz na podstawie art. 822 § 1 w związku z art. 436 § 2, 415, 445 § 1 i 444 § 1 k.c. dalsze 30.000zł.

4. Sąd zasądził od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem, ponieważ znajdowało usprawiedliwienie w art. 481 § 1 w związku z art. 817 § 1 k.c. a pozwany go nie kwestionował.

5. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

6. Na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego nieopłacone koszty postępowania wydatki na które złożyły wydatki na wynagrodzenie biegłych w wysokości 793,61zł i 1.500zł opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony.